

USTAWA O DOSTĘPIE DO INFORMACJI PUBLICZNEJ

Komentarz

Irena Kamińska
Mirosława Rozbicka-Ostrowska

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

3. WYDANIE

USTAWA O DOSTĘPIE DO INFORMACJI PUBLICZNEJ

Komentarz

Irena Kamińska
Mirosława Rozbicka-Ostrowska

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

3. WYDANIE

Stan prawny na 1 listopada 2015 r.

Wydawca
Izabella Matecka

Redaktor prowadzący
Adam Choirski

Opracowanie redakcyjne
Dagmara Wachna

Łamanie
Andrzej Gudowski

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

The logo for 'prawolubni' features the word in a stylized, lowercase font with a small heart above the 'i'. Below the text is a decorative horizontal line with a wavy, scalloped pattern.

SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by
Wolters Kluwer SA, 2016

ISBN: 978-83-264-9616-5

3. wydanie

Wydane przez:
Wolters Kluwer SA

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19

e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Spis treści

Wykaz skrótów	7
Wprowadzenie.....	11
Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej	15
Rozdział 1. Przepisy ogólne	17
Rozdział 2. Dostęp do informacji publicznej	127
Rozdział 2a. Ponowne wykorzystywanie informacji publicznej.....	343
Rozdział 3. Przepisy o zmianie przepisów obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe	390
Aneks 1. Akty prawne	395
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej	395
Rozporządzenie (WE) Nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji	402
Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	417
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	437

Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie wzoru wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej	459
Aneks 2. Wzory przykładowych czynności i pism procesowych.....	463
Wzór nr 1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej	463
Wzór nr 2. Zawiadomienie o tym, że adresat wniosku nie jest podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji	465
Wzór nr 3. Zawiadomienie, że wnioskowana informacja nie stanowi informacji publicznej.....	466
Wzór nr 4. Zawiadomienie o nieposiadaniu żądanej informacji publicznej	467
Wzór nr 5. Zawiadomienie wnioskodawcy o udostępnieniu informacji w innym trybie i zasadach dostępu do informacji publicznej	468
Wzór nr 6. Zawiadomienie o rozpatrzeniu wniosku w terminie późniejszym	469
Wzór nr 7. Zawiadomienie o ustaleniu wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej	470
Wzór nr 8. Decyzja o umorzeniu postępowania w sprawie udostępnienia informacji	472
Wzór nr 9. Decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej ze względu na ochronę tajemnicy przedsiębiorcy	474
Wzór nr 10. Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej	479
Wzór nr 11. Skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego na bezczynność w udostępnieniu informacji publicznej	482
Wykaz orzeczeń	485
Bibliografia	503

Wykaz skrótów

- BIP – Biuletyn Informacji Publicznej
- Biul. SN – Biuletyn Sądu Najwyższego
- CBOSA – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych
- CRIP – centralne repozytorium informacji publicznych
- Dz.Urz. UE/WE – Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej / Wspólnot Europejskich
- EKPC – europejska Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.)
- k.c. – ustawa z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.)
- k.k. – ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553 ze zm.)
- k.k.w. – ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90, poz. 557 ze zm.)
- k.p.a. – ustawa z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.)
- k.p.c. – ustawa z 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.)
- k.p.k. – ustawa z 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555 ze zm.)

- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze sprost. i ze zm.)
- KPP – „Kwartalnik Prawa Publicznego”
- KZS – „Krakowskie Zeszyty Sądowe”
- LEX – System Informacji Prawnej LEX
- MoP – „Monitor Prawniczy”
- M.P. – Monitor Polski
- NSA – Naczelny Sąd Administracyjny
- NSA OZ – Naczelny Sąd Administracyjny Oddział Zamiejscowy
- ord.pod. – ustawa z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 613 ze zm.)
- ONSA – Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
- ONSAiWSA – Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych
- OSwSG – Orzecznictwo Sądów w Sprawach Gospodarczych
- OSNKW – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna i Wojowska
- OSNwSK – Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych
- OSP – Orzecznictwo Sądów Polskich
- OTK – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
- OTK-A – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego; Zbiór Urzędowy, Seria A
- p.p.s.a. – ustawa z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.)
- PiP – „Państwo i Prawo”
- PPP – „Przegląd Prawa Publicznego”
- Prok. i Pr. – „Prokuratura i Prawo”
- Sam.Teryt. – „Samorząd Terytorialny”
- SN – Sąd Najwyższy
- TFUE – Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana Dz.Urz. UE C 326 z 26.10.2012, s. 47, ze zm.)
- TK – Trybunał Konstytucyjny

TUE	– Traktat o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana Dz.Urz. UE C 326 z 26.10.2012, s. 13, ze zm.)
u.d.i.p.	– ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 782 ze zm.)
u.f.p. z 2009 r.	– ustawa z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.)
u.o.d.o.	– ustawa z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.)
u.o.i.n.	– ustawa z 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. Nr 182, poz. 1228 ze zm.)
u.o.i.n. z 1999 r.	– ustawa z 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631 ze zm.)
u.s.g.	– ustawa z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1515 ze zm.)
u.s.p.	– ustawa z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1445 ze zm.)
u.s.w.	– ustawa z 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1392 ze zm.)
u.ś.o.z.	– ustawa z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 581 ze zm.)
WSA	– Wojewódzki Sąd Administracyjny
ZNSA	– Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego

Wprowadzenie

Problematyka dostępu do informacji znajdujących się w posiadaniu organów i instytucji państwowych od dawna budzi w Polsce duże zainteresowanie. Konstytucja RP w art. 61 zagwarantowała obywatelowi podmiotowe prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Podstawowe kanony prawa do informacji zostały więc określone już w samej Konstytucji RP. Jednakże ustawowa konkretyzacja prawa dostępu do informacji nastąpiła z chwilą wejścia do obrotu prawnego z dniem 1 stycznia 2002 r. ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, w której określono w sposób szczególny zarówno procedurę i formę prawną udzielania informacji publicznej oraz odmowy jej udzielenia, jak i organy zobowiązane w tym zakresie. Niestety, wspomniana ustawa nie jest tzw. ustawą-matką, czyli ustawą organiczną, regulującą zasady i wyjątki od niej. Wprost przeciwnie – wyraźnie stwierdza, że jej przepisy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Dostęp do informacji publicznych w polskim porządku prawnym regulowany jest różnymi aktami normatywnymi, przy czym regulacje dotyczące tajemnic prawnie chronionych zawarte są w ponad 250 aktach normatywnych. W związku z tym, mimo upływu ponad 14 lat od wejścia w życie ustawy o dostępie do informacji publicznej, zawarte w niej rozwiązania nadal budzą liczne kontrowersje i problemy interpretacyjne, wynikające głównie z faktu, że ustawa ta nie reguluje w sposób kompletny i wyczerpujący całości problematyki związanej z udostępnianiem informacji publicznej.

Nowelizacja wprowadzona ustawą z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 204, poz. 1195) stanowiła wprawdzie długo oczekiwaną implementację dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego – nie rozwiązała jednak istniejących problemów, a nawet dodała nowe. Kolejne nowelizacje ustawy miały charakter jedynie porządkujący i dostosowywały ją do zmieniających się przepisów. Pierwsza nowelizacja przeprowadzona została ustawą z 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.) i dotyczyła art. 21 u.d.i.p.

Druga nowelizacja zmieniała treść art. 4 ust. 2 ustawy i wprowadzona została ustawą z 8 października 2004 r. o zmianie ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 240, poz. 2407).

Kolejna zmiana dotyczyła podmiotu upoważnionego do tworzenia strony głównej Biuletynu Informacji Publicznej (art. 9 u.d.i.p.) i zawarta została w ustawie z 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. Nr 64, poz. 565 ze zm.).

Ustawą z 17 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 132, poz. 1110) dodano do ustawy o dostępie do informacji publicznej art. 6 ust. 1 pkt. 3 lit. g i h oraz rozszerzono katalog informacji publicznej dotyczącej zasad funkcjonowania podmiotów wymienionych w art. 4 ust. 1.

Ustawą z 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. Nr 182, poz. 1228 ze zm.) zmieniono art. 22 u.d.i.p. w celu dostosowania jej przepisów do nowej ustawy o ochronie informacji niejawnych, w której odstąpiono od podziału informacji niejawnych na tajemnicę państwową i służbową.

Nowelizacja wprowadzona ustawą z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 204, poz. 1195 ze zm.) miała na celu implementację dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 345 z 31.12.2003, s. 90). Wprowadziła prawo ponownego wykorzystywania informacji i określiła sposób dostępu za pomocą Centralnego Repozytorium Informacji Publicznej. Ujednoliciła też procedurę odwoławczą, obejmując wszystkie sprawy kognicją sądu administracyjnego.

Na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 18 kwietnia 2012 r., K 23/11 (Dz.U. poz. 473) w dniu 30 kwietnia 2012 r. utraciły moc przepisy dotyczące ograniczenia prawa do informacji publicznej ze względu na ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa.

W wyniku zmian organizacyjnych na szczeblu administracji rządowej ustawą z 13 lipca 2012 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 951) zmieniono art. 9a ust. 3 u.d.i.p.

Ustawa z 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. poz. 1474) uzupełniła regulacje dotyczące prowadzenia Centralnego Repozytorium Informacji Publicznej oraz utworzyła Scentralizowany System Dostępu do Informacji Publicznej.

Ostatnia z nowelizacji wprowadzona została ustawą z 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu działalności gospodarczej (Dz.U. poz. 1662). Uzupełniła zawarty w art. 6 ustawy przykładowy katalog informacji publicznych, dodając do niego treść orzeczeń sądów.

W ustawie o dostępie do informacji publicznej i w orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto szeroki dostęp do informacji publicznej. Pozwala to na umożliwienie obywatelom realnego udziału w życiu publicznym, sprzyja także przejrzystości działań władzy publicznej oraz osób wykonujących zadania publiczne. Przy stosowaniu przepisów

ustawy należy jednak pamiętać, że konstytucyjne prawo do informacji publicznej nie może w żadnym wypadku wywierać negatywnego wpływu na funkcjonowanie organów władzy publicznej i innych podmiotów wymienionych w art. 61 Konstytucji RP, ani też nie może stwarzać jakiegokolwiek formy nacisku na przejawy ich działalności. Trzeba też mieć na uwadze ograniczenia, o których mowa w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP. Ich wprowadzenie podyktowane zostało koniecznością ochrony praw i wolności innych osób, ochrony porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

Przedkładając niniejsze opracowanie, starałyśmy się omówić problemy, które pojawiają się lub mogą powstać w trakcie stosowania komentowanej ustawy. Przy analizie poszczególnych zagadnień podjęłyśmy próbę przedstawienia własnego punktu widzenia, opartego z jednej strony na dotychczasowej praktyce orzeczniczej w tego rodzaju sprawach, a z drugiej strony na doświadczeniu wynikającym z kierowania Wydziałami Informacji Sądowej w Wojewódzkich Sądach Administracyjnych w Warszawie i we Wrocławiu, w ramach których udostępniana jest informacja publiczna. Naszą intencją było pragmatyczne przedstawienie regulacji zawartych w ustawie. Z tego też względu w opracowaniu w sposób szczególny skupiłyśmy się na zaprezentowaniu linii orzeczniczej w sądach administracyjnych, natomiast wyjątkowo odwoływałyśmy się do poglądów nauki i unikałyśmy formułowania uwag *de lege ferenda*. Opracowanie adresowane jest nie tylko do prawników praktyków, wyrażamy nadzieję, że okaże się użyteczne również dla podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej oraz osób korzystających z podmiotowego prawa do takiej informacji.

Ustawa

z dnia 6 września 2001 r.

o dostępie do informacji publicznej¹

(tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 782; zm.: Dz.U. z 2014 r. poz. 1662; z 2015 r. poz. 1240)

¹ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 345 z 31.12.2003, s. 90).

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.

2. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium”.

3. Przepisów ustawy w zakresie przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium oraz jej udostępniania w tym repozytorium nie stosuje się do:

- 1) centralnej bazy danych ksiąg wieczystych, o której mowa w art. 36³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2013 r. poz. 707, ze zm.);
- 2) Krajowego Rejestru Karnego, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2012 r. poz. 654 i 1514);
- 3) Krajowego Rejestru Sądowego, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.

- z 2013 r. poz. 1203) oraz elektronicznego katalogu dokumentów spółek, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 tej ustawy;
- 4) rejestru zastawów, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (Dz.U. z 2009 r. Nr 67, poz. 569, Nr 69, poz. 595 i Nr 215, poz. 1663).

Definicja pojęcia „informacja publiczna”

Prawo do informacji publicznej ma charakter fundamentalny, zyskało w tej sytuacji ochronę zarówno prawa międzynarodowego, jak i prawa krajowego.

1. Artykuł 6 ust. 2 TUE stanowi, że „Unia przystępuje do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Przystąpienie do Konwencji nie ma wpływu na kompetencje Unii określone w Traktatach”. Prawo do informacji postrzegane jest jako jedno z podstawowych praw człowieka, ale postanowienia traktatowe realizujące tę zasadę znalazły się dopiero w Traktacie amsterdamskim podpisanym 2 października 1997 r. Artykuł 15 TFUE stanowi, że każdy obywatel Unii Europejskiej i każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca swoją siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Wynikiem realizacji tego postanowienia jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1049/2001 z 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.Urz. WE L 145 z 31.05.2001, s. 43). W preambule rozporządzenia stwierdzono, że przejrzystość pozwala obywatelom na bliższe uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji i gwarantuje, że administracja jest bardziej skuteczna i odpowiedzialna względem obywateli w systemie demokratycznym. Przejrzystość przyczynia się do umacniania zasad demokracji i szacunku dla praw podstawowych określonych w art. 6 TUE oraz w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Zasadniczo wszelkie dokumenty instytucji powinny być publicznie dostępne, w niektórych wypadkach jednak należy chronić interes prywatny i publiczny.

Rozporządzenie nie narusza istniejących praw dostępu do dokumentów dla państw członkowskich, władz sądowniczych czy instytucji prawodawczych. Równocześnie jednak w preambule wyjaśniono, że na podstawie zasady lojalnej współpracy, jaką rządzą się stosunki między instytucjami a państwami członkowskimi, państwa członkowskie powinny zadbać o to, aby nie utrudniać właściwego wprowadzania tego rozporządzenia, i powinny przestrzegać zasad bezpieczeństwa instytucji.

2. Artykuł 61 ust. 1 Konstytucji RP wiąże prawo do informacji publicznej z działalnością organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

Ustawa o dostępie do informacji publicznej miała być ustawą ustrojową, której celem było skonkretyzowanie prawa obywatela do informacji publicznej, zapisanego w Konstytucji RP. Miała ona określać systemowo ramy prawne obowiązku informacyjnego oraz zasady dostępu do informacji publicznej (E. Jarzęcka-Siwik, *Dostęp do informacji publicznej – uwagi krytyczne*, „Kontrola Państwowa” 2002, nr 1, s. 24–25).

Komentowany przepis określa zakres przedmiotowy ustawy i pozornie definiuje pojęcie informacji publicznej, stanowiąc, że jest nią „każda informacja o sprawach publicznych”.

Definicja ta jest jednak bardzo ogólnikowa, w związku z czym wskazany wyżej przepis był wielokrotnie krytykowany, a jednym z podstawowych zarzutów było obarczenie go błędem *ignotum per ignotum*, tj. wyjaśnianie pojęcia nieznanego przez inne, również nieznanne.

Wątpliwości tych nie rozwiewa także treść art. 6 ustawy, który wymienia wiele rodzajów informacji publicznej. Zawarte w nim sformułowanie „w szczególności” wskazuje, że jest to wyliczenie przykładowe, a zamieszczony w tym przepisie katalog nie jest wyczerpujący.

Irena Kamińska – sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego, orzeka w Izbie Ogólnoadministracyjnej; współautorka publikacji z zakresu prawa administracyjnego, m.in. zbioru orzecznictwa *Dostęp do informacji publicznej* (Warszawa 2007), *Prawo geodezyjne i kartograficzne. Komentarz* (Warszawa 2013), *Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia* (Warszawa 2015).

Mirosława Rozbicka-Ostrowska – sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego, kieruje Wydziałem Informacji Sądowej w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu; wykładowca, współautorka publikacji z zakresu prawa administracyjnego, m.in. zbioru orzecznictwa *Dostęp do informacji publicznej* (Warszawa 2007) oraz *Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia* (Warszawa 2015).

Publikacja stanowi kompleksowy komentarz do ustawy o dostępie do informacji publicznej. Prezentuje kierunki wykładni jej norm oraz najbardziej aktualny przegląd orzecznictwa wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego. Autorki zawarły w niej wiedzę wynikającą zarówno z praktycznych doświadczeń dotyczących stosowania ustawy (związaną z pełnieniem funkcji przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej), jak i nabytą w trakcie orzekania.

Opracowanie uwzględnia większość orzeczeń sądów administracyjnych w sprawach dotyczących informacji publicznej, w wielu przypadkach wskazując rozstrzygnięcia w konkretnych stanach faktycznych. Czytelnicy odnajdą w nim praktyczne wskazówki dla podmiotów uprawnionych informacyjnie i podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej. Całość uzupełniają teksty aktów prawnych regulujących omawianą tematykę oraz wzory przykładowych czynności i pism procesowych.

Książka jest przeznaczona dla urzędników zobowiązanych do udzielania informacji publicznej, radców prawnych, sędziów, a także dla wszystkich zainteresowanych uzyskaniem informacji publicznej.

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45, FAX 22 535 80 01
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL
WWW.PROFINFO.PL

